

Hüzne Kefilsem Bunca Zaman

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 13 Mayıs 2020

Bir düşe mihlandı sekantlar
Düzayak uydurma bir tenhalık
Elbet lale mevsimi geçti şehrin
Lakin hala lale kokan bir güderi
Sözcüklerden akan polenler
İçimi de dolduruşa getiren esinti.

Münafık bir günden sarkan isyan
Günü nefrete banan ön yargı
Şükür uzağındayım karanın
Melun mahzun severken
Hangi ikircikli yolcu çıkardıysa baştan mevsimi...

Kadere hürmeten arkama bıraktığım çakıl taşı
Nüvemde saklı inhisar
Aşka kıymet biçen bir sarraf
Kuş bakışı evreni resmeden bir recim
Şimdimi unutup da giyindiğim mintan
Sözcüklerimde ne karartı ne peçe
Aşkı idame ettiren bir terane
Yüz ölçümü kaçta düşer ki bunca acının da.

Somurttuğu bir izbe
Unutulmuşluğun laneti
Sevip de mealı olmayan bir mizansen
Devasa yanlışlar
İçime batan o densiz kılıçık
Elbet süre gelen nice yenilgi
Bir tevazu yüklensem de
Abartı ile sevdiğime kani Yaratan ve evren
İstimalak edeceğim şiiri de küredim imge imge.

Bağırma bastığım taş
Ateşin yaktığı mevsim
Gün yüzlü bir çocuk belki de en çok sevdiğim

Kimse ve annem,
Rahmetin telaşı ile içimde kocaman boşluk
Hünkârı hazanın
Hüzne kefilsem bunca zaman
Bir de içi boş gelen bir zar/f
Adımladığım kadar kekremesi düşleri
Önünü alamadığım bir yenilgi.

Gölgeyle dans eden hayalet ve yabancı
Şehrin de muhtırası elbet
Göge tente kuran semtin kuşları
Az evvel kaldırımında yürüyen bir manifesto
Gagaladığı kadar geveleyen nice hurafe
Şehrin bekası bu muydu sahiden bu gece?

Bir antsa içtiğim
Bir beyitse peşinde sürüklendiğim
Taziyelerimi sunduğum hulasası günün
Kayıt altına almakla
Kayda değer bir yürek olmanın maliyeti
Elbet şiir içtiğim bir gözaltı
Elemin tuş ettiği izlek
Kanadığım bir ayraç
Hatırası dünün yağarken satırlara
Üstünü örttüğüm bir tümsek.

Aman ha, düşüp de kayarsam.
İzafı bir örtü ile gizindeyim telaşın
Sesindeyim yalan aşkın
Yalan söylemediğimin de garantisi
Sevmekle iştigal bir gönül benimki
Hep de kendini unutan...